

Rekursní soud (krajský soud v L.) uložil právnímu zástupci pořádkovou pokutu pro urážlivé výroky v odvolacím sdělení. Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil.

Důvody:

Uložiti pořádkový trest podle § 86 c. ř. s. pro urážlivé výpady v opravných spisech, jest příslušným v první řadě soud, k němuž podání úředně došlo, v druhé řadě také opravný soud, jenž jako takový má se s obsahem podání obírat. V tom směru byl již podán posudek dřívějšího nejvyššího soudního dvoru ve Vídni, uveřejněný ve Věstníku min. sprav. z roku 1903 str. 23—24, s nímž i tento nejvyšší soud souhlasí. Z toho jest již vidno, že krajský soud v L., jako soud rekursní, který rozhodoval o rekursu právního zástupce druhé strany do usnesení okresního soudu, jímž mu byl pořádkový trest uložen, nebyl jako takový příslušným z tohoto podnětu — jak se v napadeném usnesení praví — uložiti pořádkový trest právnímu zástupci žalované strany pro obsah odvolacího sdělení. Obsahem tohoto podání nezabýval se rekursní soud, nýbrž teprve později soud odvolací. Nejde tu jen o formalitu, neboť odvolací soud byl jinak složen, než soud rekursní. Odvolací soud nezkoumal s hlediska § 86 c. ř. s. obsah podání, protože tehdy byl již pořádkový trest uložen a nutno tedy ponechati jeho úvaze, chce-li tak s ohledem na toto rozhodnutí dodatečně učiniti. Stěžovatel právem vytýká rekursnímu soudu, že nebyl příslušným, a bylo proto napadené usnesení zrušiti pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 a § 514 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 8455.

Za škodu, kterou nezpůsobil provozem svého podniku, nelze majitele báňského podniku činiti zodpovědným proto, že převzal podnik od předchůdce, jenž poškodil povrch dolováním úmyslně anebo hrubou nedbalostí.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Rv I 1879/27.)

Žalobu o náhradu škody proti majiteli dolu o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Za škodu způsobenou dolováním ručí majitel dolu, jenž škodu dolováním způsobil, kdežto jeho právního nástupce možno poháněti k zodpovědnosti jen tehdy, lze-li mu dokázati zavinění. Podle napadeného rozsudku nastala škoda, jejíž náhrady se odvolatel domáhá, pokud jest s dolováním v příčinné souvislosti, již v roce 1906. V té době nebyl však ještě majitelem dolu, který odvolateli škodu způsobil, odpůrce, neboť ten koupil důl teprve roku 1923. Proto nelze činiti zodpovědným za škodu způsobenou dolováním odpůrce, nýbrž jeho předchůdce. Že by však byl odpůrce způsobil odvolateli škodu jiným způsobem, na př. opomenutím bezpečnostních opatření na místech opuštěných nebo pod., nebylo ve sporu tvrzeno. Na tom nemění nic skutečnost, že odpůrce, jak nesporno,

převzal proti svému předchůdci v držbě závazek k náhradě škody dolováním způsobené, neboť z tohoto slibu může ho žalovati jen jeho předchůdce, nikoli odvolatel. Odvolatel žádá náhradu také z důvodu § 1409 obč. zák., avšak neprávem, neboť nárok na náhradu škody v neurčité výši nelze považovati za dluh dle § 1409 obč. zák. Podle toho není odpůrce ke sporu pasivně oprávněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Předeším nutno řešiti otázku, zda jest odůvodněna námitka žalovaného, že k tomuto sporu není pasivně legitimován. V této příčině ne napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že žalobní důvody opřené o ustanovení § 1409 obč. zák. a o odstavec IX. kupní smlouvy ze dne 5. a 18. ledna 1923, jímž žalovaný převzal proti své předchůdkyni závazek k náhradě škody způsobené dolováním, nejsou po právu, takže podle §§ 504 a 506 čís. 2 c. ř. s. lze se zabývati jen dovolacími vývody. týkajícími se ostatních žalobních důvodů, ze kterých dovolatel dovozuje ručení žalovaného za náhradu škody. V tomto směru napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že za škodu způsobenou dolováním ručí majitel dolu, jenž škodu dolováním způsobil, kdežto jeho právního nástupce lze poháněti k zodpovědnosti jen, lze-li mu dokázati zavinění. Odvolací soud odmítá tedy věcné ručení báňského podniku za škody dolováním způsobené a to právem, neboť z ustanovení § 364 a) obč. zák. ani z předpisů §§ 170 a 187 horního zákona nelze dovozovati, že majitel báňského podniku ručí za škodu, kterou provozem svého podniku nezpůsobil, jen proto, že tento podnik převzal od předchůdce, který povrch dolováním po případě úmyslně anebo hrubou nedbalostí poškodil. Takové ručení musilo by spočívati na výslovném zákonném předpisu, jehož však není. (Viz Dr. Albert Herbatschek, Handbuch des österr. Bergschadenersatzrechtes 1918 str. 119, 121, 122, 126; Dr. Arthur Lenhoff, Die Reform des österr. Zivilrechtes und ihr Einfluss auf das Bergrecht 1918 str. 267, 268; Dr. Armin Ehrenzweig, System des österr. allgem. Privatrechtes, II. sv. § 403 str. 620.) Ostatně dovolatel nehájí důsledně ani sám theorii o věcném ručení báňských podniků, an v žalobní žádosti exekuční návrh neomezuje na horní vlastnictví žalovaného.

Čís. 8456.

Náhrada škody podle § 1328 obč. zák.

Trestným činem ve smyslu § 1328 obč. zák. jest i přestupek podle § 20 čís. 2 zák. o potírání pohlavních nemocí ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n.

Sváděním ve smyslu § 20 čís. 2 zákona o potírání pohlavních nemocí jest rozuměti jakoukoliv činnost, kterou se k tomu, by se činně nebo trpně propůjčila k smilnému činu, přivádí osoba, která sama neprojevila ani výslovně ani mlčky ochotu k páchání nebo snášení smilného činu.

I u dívky šestnáctileté jest počítati s možností sňatku.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Rv I 281/28.)